

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 238.711 van 29 juni 2017
in de zaak A. 217.993/XIV-36.852**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
destaatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom Stappers
kantoor houdend te 2300 Turnhout
Karel Oomsstraat 66
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 31 december 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 157.182 van 27 november 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 11.767 van 1 februari 2016.

Verweerster heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 maart 2017.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Daan Lernout, die *loco* advocaat Tom Stappers verschijnt voor verweerster, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 18 juni 2015 ten aanzien van verweerster een beslissing waarmee een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerster stelt op 22 juli 2015 tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de beslissing van 18 juni 2015 met een arrest van 27 november 2015. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekende partij werpt in een enig, genoemd “eerste”, middel de schending op van de artikelen 39/2, § 2, 39/65, eerste lid, en 42*quater*, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) en van “het beginsel van de bewijskracht van stukken overeenkomstig de artikelen 1319, 1320 en 1322 Burgerlijk Wetboek, minstens het principe van de miskennis van de bewijskracht dat geldt voor alle geschreven stukken”.

In een eerste middelonderdeel voert de verzoekende partij aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest oordeelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 42*quater*, § 1, van de vreemdelingenwet verkeerd heeft begrepen of toegepast door te verwijzen naar een uitzonderlijke graad van integratie. In de aanvankelijk bestreden beslissing kan niet worden gelezen dat deze bepaling dergelijke graad van integratie vereist. De verzoekende partij citeert de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing en laat gelden dat om al die redenen samen en na een individuele bespreking van ieder stuk werd geoordeeld dat er geen sprake is van een integratie die van aard is om een verder verblijf in het Rijk te rechtvaardigen. Volgens de verzoekende partij miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bewijskracht van de aanvankelijk bestreden beslissing door een uitlegging van die beslissing te hanteren die onverenigbaar is met de inhoud ervan.

In een tweede middelonderdeel voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris volgens het bestreden arrest geen uitzonderlijke mate van integratie mag vooropstellen, terwijl artikel 42*quater*, § 1,

vijfde lid, van de vreemdelingenwet uitsluitend voorschrijft dat rekening moet worden gehouden met bepaalde elementen, waaronder de integratie. Deze bepaling geeft dus een ruime beoordelingsbevoegdheid aan de staatssecretaris. Volgens de verzoekende partij blijkt uit de voornoemde bepaling dat bij een gebeurlijke beëindiging van het verblijfsrecht rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, met diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van herkomst. Er is echter niet voorzien dat het verblijf niet kan worden beëindigd bij een zekere mate van integratie. De verzoekende partij vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefent en niet bevoegd is om zijn beoordeling van de feiten in de plaats van de beoordeling door het bestuur te stellen. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat het bestuur discretionair oordeelt of de door de betrokkene aangevoerde elementen al dan niet verhinderen dat het verblijfsrecht wordt beëindigd. De verzoekende partij besluit dat het onjuist is te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris een voorwaarde heeft toegevoegd aan artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet door te motiveren dat de mate van integratie te dezen niet volstaat om een verder verblijf te wettigen. Zij acht artikel 42^{quater}, § 1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze bepaling aanziet als een uitzonderingsbepaling, evenals artikel 39/2 van die wet doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in de plaats van het bestuur heeft gesteld.

In een derde middelonderdeel voert de verzoekende partij aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat de aanvankelijk bestreden beslissing een dubbelzinnige motivering bevat doch niet uiteenzet om welke reden hij die motivering dubbelzinnig acht.

5. Verweerster stelt in de memorie van antwoord wat het eerste middelonderdeel betreft dat de verzoekende partij blijkens de aanvankelijk bestreden beslissing een uitzonderlijke mate van integratie vooropstelt, dit voor

minstens twee elementen van integratie. Het houdt geen steek dat de verzoekende partij bij de individuele beoordeling van de stukken een uitzonderlijke graad van integratie vooropstelt om deze zagezegd niet meer te hanteren bij de gezamenlijke beoordeling van die stukken. Volgens verweerster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bewijskracht van de stukken niet miskend.

Wat het tweede middelonderdeel betreft, benadrukt verweerster dat artikel 42*quater*, § 1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet nergens een uitzonderlijke mate van integratie vereist. Deze bepaling geeft de opdracht een beoordeling van een integratie te doen maar niet van een uitzonderlijke mate van integratie. Volgens verweerster zou de wetgever het in de wet hebben voorzien indien hij een beoordeling van een uitzonderlijke mate van integratie had willen voorzien.

Wat het derde middelonderdeel betreft, stelt verweerster dat het bestreden arrest afdoende is gemotiveerd.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel. Zij voegt toe dat artikel 42*quater*, § 1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet geen definitie voorziet van het begrip integratie. Het bestuur mag dit begrip interpreteren binnen de grenzen van het redelijkheidsbeginsel, hetgeen te dezen is gebeurd.

Beoordeling

7. Naar luid van artikel 42*quater*, § 1, 5°, tweede lid van de vreemdelingenwet “houdt de minister of zijn gemachtigde [bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf] rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”. Deze bepaling houdt een ruime appreciatiebevoegdheid in voor het bestuur. Het bestuur dient bij het nemen van

dergelijke beslissing rekening te houden met de mate van integratie, met name of deze, al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is.

8. Met de aanvankelijk bestreden beslissing wordt met toepassing van artikel 42*quater*, § 1, 3°, van de vreemdelingenwet een einde gesteld aan verweersters verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is omdat de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd heeft is overleden. Volgens het bestreden arrest geeft de verzoekende partij in die beslissing te kennen “dat een uitzonderlijke mate van integratie nodig is om het verblijfsrecht niet te beëindigen” en voegt zij op deze wijze “een voorwaarde toe aan artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet, die niet is voorzien”.

In de aanvankelijk bestreden beslissing worden achtereenvolgens individueel vermeld en behandeld de door verweester bijgebrachte stukken inzake het volgen van een inburgeringsprogramma, verklaringen op eer door derden, een arbeidsovereenkomst van 26 november 2014, een beslissing inzake kosteloze juridische bijstand, een aantal bankdocumenten, een SIS-kaart, een medisch attest, een inschrijvingsformulier voor fitness en een inschrijvingsbewijs voor lessen Nederlands. Vervolgens wordt “gelet op al het voorgaande” geconcludeerd dat “de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk [...] niet van die aard [zijn] dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt”. Hieruit blijkt dat de aanvankelijk bestreden beslissing is genomen, rekening houdend met de in artikel 42*quater*, § 1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet opgesomde elementen. Door aldus te oordelen heeft de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing, anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, geen voorwaarde toegevoegd aan de voornoemde bepaling.

Specifiek wat verweersters arbeidsovereenkomst van 26 november 2014 betreft, wordt in de aanvankelijk bestreden beslissing gesteld dat “het hebben van een (al dan niet tijdelijke) job/inkomen [...] geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke integratie [is] gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden” en dat “bovendien [...] de leeftijd en gezondheid van betrokkene toe[laat] dat haar ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld”. In het bestreden arrest wordt voorbijgegaan aan deze motieven. Het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde om bij het onderzoek van de als dusdanig aangevoerde elementen van integratie te oordelen dat het feit over een arbeidsovereenkomst te beschikken slechts een voorwaarde is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en dat de betrokkene bovendien in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld, doch dat er geen “uitzonderlijke mate van integratie” uit blijkt. Anders dan in het bestreden arrest wordt gesteld, is met de beoordeling van de aanvankelijk bestreden beslissing wat verweersters arbeidsovereenkomst betreft dus geen voorwaarde toegevoegd aan artikel 42^{quater}, § 1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet.

Het tweede middelonderdeel is in die mate gegrond.

9. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

In het bestreden arrest wordt gesteld dat de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing minstens dubbelzinnig is, doch zonder aan te geven waar de dubbelzinnigheid in schuilt of op grond waarvan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een dubbelzinnige motivering besluit. Dergelijke algemene stelling voldoet niet aan de vereisten van de juridictionele motiveringsplicht.

Het derde middelonderdeel is gegrond.

10. Het tweede en het derde onderdeel van het enige middel zijn gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 157.182 van 27 november 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweerster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig juni tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

	Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
	Carlo Adams,	staatsraad,
	Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques